

kunde blive forandret; det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds sluttede sig dertil, og jeg er fuldt ud enig deri, det er sikkert et Forhold, der bør forandres. Vi kende allesammen den jydsk Sang: „lad os altid blive ved det, at en Fader sit Barn skal kendes ved“. Saaledes som vi Jyder her sige, synes jeg, at vi allesammen maatte sige, baade Sjællændere og Københavnerne (En Stemme: Og Bornholmere) og Bornholmere med selvfølgelig! Men værre er det endnu at ikke en Gang Moderen behøver at kendes ved Barnet. Vi have jo set og hørt berette saa mange Gange, hvor uheldigt de smaa Skabninger ere stillede, der komme til Verden under disse Forhold og opvokse paa den Maade. Jeg tror, at man tager for meget Hensyn til Mødrene, der ere komme uheldigt af Sted, og for lidt Hensyn til Børnene, som de sætte ind i Verden. Dette Forhold maa byttes om, saaledes at Hovedhensynet kommer til at tages til Børnene og et mindre Hensyn til Forældrene, som, hvis ikke al Natur i saa Henseende er ødelagt hos dem, dog maa føle, at de her have et stort, væsentligt og betydningsfuldt Ansvar, som ikke maa tilsidesættes, fordi det maaske for deres Vedkommende medfører nogle Ulemper. Da jeg i Gaar drog Sagen frem, fik jeg ikke Lejlighed til at omtale dette Spørgsmaal, som jeg glæder mig ved i Dag at have faaet Lejlighed til at fremhæve.

Benzon: Det glæder mig at høre af den ærede sidste Taler, at Forholdet med Hensyn til Apoteket har været undersøgt. Det var netop det, jeg sagde, at vi kunde faa Lov til at flytte Apoteket derud, men at man ikke vilde faa Lov til at lade det blive liggende, og det var derfor jeg tilraadede at sælge det. Det er klart, at naar man flytter en Forretning bort fra dens Kundekreds og hen til et Sted, hvor der ingen Kunder er, saa taber den i Værdi, og hvis Hospitalet flytter og tager sit Apotek med sig, og dets Kunder blive tilbage, vil der ske det, at Staten opslaar et ledigt Privilegium paa det Sted, hvor Apoteket før har ligget, og saa blive Kunderne ved det. Naar man derimod bærer sig ad, saaledes som det kgl., militære Vajsenhus har gjort — det skete, saa vidt jeg ved, i Halvfjerdserne eller Firserne — og solgte Privilegiet uafhængig af Ejendommen, saaledes at den ny Indehaver ikke behøvede at have en bestemt Ejendom, men fik Ret til at drive Apotek i en nærmere bestemt Kreds af Byen, saa vilde

man kunne indkassere hele Summen derfor. Jeg vil til den ærede Minister bemærke, at Anlæget af en Distributionsanstalt er overordentlig meget billigere end Anlæget af et Apotek. Der kræves kun et lille Laboratorium dertil. Jeg tror altsaa, at hvis Udvalget vil tage Sagen under Overvejelse, vil det komme til samme Anskuelse, som jeg er kommen til; jeg har i alt Fald ment det rigtigt at fremdrage dette Punkt.

Rørdam: Til den ærede sidste Taler vil jeg sige, at den Ændring, han har foreslaaet, forekommer mig ikke særlig heldig. Jeg er og har altid været en Modstander af reelle Apotekerprivilegier, og den Ændring, han har foreslaaet, finder jeg i alt Fald overordentlig uheldig. Den ærede Taler ryster paa Hovedet. Ikke desto mindre er Forholdet dog det, at naar vi skabe et Privilegium, som skal være Genstand for Salg, bliver det et reelt Privilegium, og derfor forekommer det mig at være et uheldigt Præcedens at komme ind paa.

Jeg kunde have Lyst til at gøre nogle ganske korte Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som ere fremkomne angaaende Overlægeboligerne, for det er jo næsten det eneste, som har været Genstand for Kritik, Hospitalet vedrørende. Jeg indlod mig med Villie ikke paa Enkelthederne i Lovforslaget. Der kunde jo være mange andre Enkeltheder, som man kunde komme ind paa, men jeg mener, at det hører nærmere hen under Udvalgsbehandlingen end under Behandlingen her i Salen. Naar det er blevet fremhævet, at det saa ganske mærkeligt ud med alle disse mange Overlægeboliger, saa vil jeg dertil sige, at man maa dog i høj Grad tage i Betragtning, at man flytter Hospitalet ret langt uden for det, som ellers regnes for Byens Centrum, og det har vist sig f. Eks. paa Blegdamshospitalet, der ligger lige ved Siden af, at det har været saa at sige umuligt for Overlægen der at faa en Bolig ude i Hospitalets Nærhed. Den eneste Bolig, der fandtes der, blev Aar efter Aar skruet saaledes op i Pris, at han til Slutning blev nødt til at flytte; det stod nemlig i en Bestemmelse, at han skulde bo indtil 1000. Alen fra Hospitalet. Det vil jo være overordentlig heldigt, hvis Overlægerne bo saa nær Hospitalet som muligt, og da det vistnok er ret umuligt for dem at faa nogen Bolig ude i det Kvarter, saa er man gaaet den Vej at give dem Bolig paa selve Hospitalet; jeg be-